

diesmal digital theater.cz

25. Pražský divadelní festival německého jazyka
Prager Theaterfestival deutscher Sprache

Závěrečná zpráva Abschlussbericht 2020

Pražský divadelní festival německého jazyka se v roce 2020 konal v první polovině prosince, tentokrát zcela v digitální formě.

Jubilejní 25. ročník Pražského divadelního festivalu německého jazyka se uskutečnil od 1. do 9. prosince 2020 s výmluvným podtitulem „diesmal digital“. Přehlídka výrazných německojazyčných inscenací totiž vzhledem k aktuálním protipandemickým opatřením tentokrát dostala digitální podobu. K vidění byly aktuální inscenace z prestižních německých scén, včetně slavného nezávislého souboru **She She Pop**, samozřejmě s českými (případně i anglickými) titulky. Každá inscenace byla na webové stránce festivalu www.theater.cz uváděna tři dny, vždy od 20.00 do 23.59 hodin, pro diváky zcela zdarma. Na inscenace následně navazovaly on-line diskuse s tvůrci, které jsme všem zájemcům nabízeli živě, s tlumočením do češtiny a angličtiny.

Pražský divadelní festival německého jazyka otevřela inscenace **Marie Stuartovna** z berlínského **Deutsches Theater**. Režisérka Anne Lenk se v ní nedopouští žádné převratné dekonstrukce, spíše ukazuje, jak silný, chytrý a také vtipný je původní text Friedricha Schillera. A to s vydatnou pomocí skvělého obsazení v čele s titulní Franziskou Machens a Julií Windischbauer jako anglickou královnou Alžbětou.

Hamburský **Thalia Theater** nabídl inscenaci **Boxer**. Dramatizaci románu hvězdy současné polské literatury Szczipana Twardocha režírovala neméně ceněná polská režisérka Ewelina Marciniak, které se v inscenaci povedlo herecky silné varování před rostoucím nacionalismem v dnešním Polsku a Evropě. Z produkce Thalia Theater pocházela také inscenace hry Williama Shakespeara **Něco za něco** v režii Stefana Puchera, v překladu a inscenační úpravě Thomase Melleho, jednoho z nejzajímavějších autorů dneška, který v Praze představil své druhé robotické já letos v březnu v inscenaci Tísňivé údolí. Vysoce aktuální Melleho přepis Shakespeara osciluje mezi sexem a mocí, přičemž o sexu je všechno, jen sex je o moci. Alžbětinský text se ocitl 21. století a ještě dál, aby se mimo jiné zeptal, zda je opravdu správné všechno, co je spravedlivé.

Dalším bodem programu byla inscenace nezávislého souboru **She She Pop** s názvem **7 sester**. Čtyři performerky a performeři se vmísily mezi personál Čechovova dramatu *Tři sestry*, aby zde založili sesterství... She She Pop dokážou mimořádně lehce, netradičně a s humorem nahlížet na velmi složitá společenská témata, což se jim podařilo i v této inscenaci.

Cena Josefa Balvína, jejíhož laureáta tradičně vybírá porota tvořená redaktory Divadelních novin, letos bohužel z autorskoprávních nemohla být udělena.

Z **Münchener Kammerspiele** byl vybrán první počín autorského tandemu Falka Richtera a Anouk van Dijk **Touch**. Richter se postaral o text, Anouk van Dijk o choreografii – režie byla společná. Na předělu mezi tancem a činohrou se tvůrci ptali, jak se předěly v našem způsobu soužití, v naší politické angažovanosti, v naší hospodářské situaci promítají do životopisů a do těl účinkujících. Tělesný dotyk a blízkost se z projevu náklonnosti mohou změnit v potenciální ohrožení.

Z hamburského **Schauspielhausu** oslovila české diváky herecky skvělá a technicky dokonalá inscenace **Anatomie sebevraždy**, text britské autorky Alice Birch v režii Katie Mitchell. Temná sonda do rodinného života vyprávěla příběh tří generací žen v dramaturgicky rafinovaném uspořádání: dějové linky se na jevišti odehrávaly simultánně, přičemž každá protagonistka se pohybovala ve svém vlastním časovém pásmu.

25. ročník festivalu výrazně ovládly režisérky – z celkem 6 inscenací se ujaly režie ve 4 případech, v jednom případě se choreografka podílela na vzniku inscenace režisérsky i autorsky. Genderové kritérium přitom při sestavování ročníkového programu nehrálo žádnou zásadní roli. Tak silné zastoupení režisérek svědčí spíš o tom, jak velkou roli dnes tvůrkyně hrají v evropském divadelním dění. Při přípravě programu jsme se jako vždy snažili o co nejpestřejší přehlídku inscenací, které by byly poutavé nejen po obsahové stránce, ale i vizuálně, přičemž vizuální stránka tentokrát hrála mimořádnou roli, protože jsme chtěli divákům poskytnout co nejintenzivnější zážitek i při sledování digitálních záznamů.

Velice nás těší, že tento záměr evidentně vyšel: po devět večerů jsme zaznamenali téměř 9.000 zhlédnutí, o každý večer tedy v průměru projevil zájem asi tisíc diváků, což je větší počet než při představeních „naživo“. Ohlas představení byl velice vřelý a nečekaně velký zájem byl také o diskuse s tvůrci, kterých proběhlo celkem 5. Streamování umožnilo sledovat festival i divákům mimo Českou republiku (s výjimkou poslední inscenace, kterou nositelé autorských práv povolili dát k dispozici jen v ČR), a to nejen v německy mluvících zemích a na Slovensku, ale např. i ve Španělsku, Japonsku nebo Velké Británii, a také umožnilo pokračování mezinárodní platformy Theatertreffpunkt Prag a uspořádání virtuální výstavy v Goethe-Institutu, kde jsme připravili výstavu grafického vizuálu festivalu, který po posledních 10 let vytváří grafik **Mikuláš Macháček** a jeho studio **zettzet**.

Jakkoli jsme si vědomi všech výhod a obohacení, které přináší digitální technologie a jichž jsme velice rádi využili, jakkoli jsme vděční za nové poznatky, které nás přiměla získat, považujeme tuto formu konání festivalu spíše za provizorní. Umožnila nám sice prezentovat publiku produkce, které by pro svou technickou náročnost nebylo možné přivést na pražská jeviště, i rozšířit počet diváků, usnadnila také pořádání diskusí s tvůrci, ale – jak se stále znovu ozývá v ohlasech publika – nedokáže nahradit živá představení. Jakkoli je tedy v tuto chvíli pandemická situace nepříznivá, budeme v 26. ročníku usilovat o převážně klasickou podobu festivalu, kterou případně doplníme o digitální prvky, které se osvědčily v posledním ročníku.

Jsme velice vděční všem partnerům, díky nimž jsme po 25 letech trvání dospěli ke stabilnímu modelu financování festivalu – hlavními a trvalými partnery jsou pro nás Ministerstvo kultury, Hlavní město Praha, Česko-německý fond budoucnosti a Goethe-Institut – těm všem a mnoha dalším ze soukromé sféry patří velký dík za to, že nemusela být přerušena kontinuita festivalu, která by se do budoucna obnovovala jistě velice obtížně. Pevně věříme, že zmíněná stabilita setrvá i po finančních dopadech pandemie covidu a v příštím ročníku opět uvidíme největší počiny německojazyčných scén v pražských divadlech naživo.

Abschlussbericht 2020

Das Prager Theaterfestival deutscher Sprache fand im Jahr 2020 in der ersten Dezemberhälfte statt, dieses Mal komplett digital.

Der 25. und somit Jubiläumsjahrgang des Prager Theaterfestivals deutscher Sprache fand vom 1. bis 9. Dezember 2020 mit dem Untertitel „diesmal digital“, der alles sagt, statt. Das Festival bedeutender deutschsprachiger Inszenierungen erhielt nämlich angesichts der aktuellen Maßnahmen gegen die Pandemie digitale Form. Zu sehen waren aktuelle Inszenierungen von prestigeträchtigen deutschen Bühnen, einschließlich des bekannten unabhängigen Ensembles **She She Pop**, selbstverständlich mit tschechischen Untertiteln. Jede Inszenierung wurde auf der Webseite des Festivals www.theater.cz drei Tage gezeigt, immer von 20.00 bis 23.59 Uhr und für die Zuschauer völlig kostenlos. Auf ausgewählte Inszenierungen folgten Onlinediskussionen mit den Machern.

Das Prager Theaterfestival deutscher Sprache wurde von der Inszenierung **Maria Stuart** des Berliner **Deutschen Theaters** eröffnet. Die Regisseurin Anne Lenk nimmt darin keine umwälzende Dekonstruktion vor, sondern zeigt vielmehr, wie stark, klug und auch witzig der ursprüngliche Text Friedrich Schillers ist. Und zwar mit ausreichend Unterstützung einer großartigen Besetzung mit Franziska Machens in der Titelrolle und Julia Windischbauer als englische Königin Elisabeth.

Das Hamburger **Thalia Theater** stellte seine Inszenierung **Boxer** vor. Bei der Dramatisierung des Romans des Stars der zeitgenössischen polnischen Literatur Szczeban Twardoch war die nicht minder geschätzte polnische Regisseurin Ewelina Marciniak federführend, der mit der Inszenierung eine starke Warnung vor dem wachsenden Nationalismus im heutigen Polen und in Europa gelungen ist. Aus der Produktion des Thalia Theaters stammte auch die Inszenierung des Stücks von William Shakespeare **Maß für Maß** in der Regie von Stefan Pucher, in einer Übersetzung und Inszenierungsbearbeitung Thomas Melles, eines der interessantesten Autoren der Gegenwart, der in Prag im März 2020 sein zweites Roboter-Ich in der Inszenierung *Unheimliches Tal* vorgestellt hat. Melles hochaktuelle Übertragung des Shakespeare-Textes oszilliert zwischen Sex und Macht, wobei es bei allem um Sex geht, nur beim Sex um Macht. Der Elisabethinische Text fand sich im 21. Jahrhundert wieder und geht noch weiter, um unter anderem zu fragen, ob wirklich alles richtig ist, was gerecht ist.

Ein weiterer Programmpunkt war die Inszenierung des unabhängigen Ensembles **She She Pop** mit dem Titel **7 Schwestern**. Vier Performerinnen und Performer hatten sich unter das Personal von Tschechows Drama *Drei Schwestern* gemischt, um hier eine Schwesternschaft zu gründen... She She Pop versteht es, außerordentlich leicht, nichttraditionell und humorvoll auf sehr komplizierte gesellschaftliche Themen zu blicken, was ihm auch in dieser Inszenierung gelungen ist.

Der **Josef-Balvín-Preis**, dessen Gewinner traditionell von einer Jury von Redakteuren der Zeitung Divadelní noviny ausgewählt wird, konnte 2020 leider aus urheberrechtlichen Gründen nicht verliehen werden.

Von den **Münchnern Kammerspielen** wurde das erste gemeinsame Stück des Autorentandems Falk Richter und Anouk van Dijk **Touch** ausgewählt. Richter nahm sich des Textes an, Anouk van Dijk der Choreografie – Regie führten beide. An der Grenze zwischen Tanz und Schauspiel fragten sich die Theatermacher, wie sich Wendepunkte in unserer Art des Zusammenlebens, in unserem politischen Engagement, in unserer wirtschaftlichen Lage in den Lebensläufen und in den Körpern der Mitwirkenden niederschlagen. Körperliche Berührung und Nähe können von einer Äußerung von Zuneigung zu einer potenziellen Bedrohung werden.

Vom Hamburger **Schauspielhaus** kam die für die tschechischen Zuschauer faszinierende, schauspielerisch hervorragende und technisch perfekte Inszenierung **Anatomie eines Suizids**, ein Text der britischen Autorin Alice Birch in der Regie von Katie Mitchell. Die düstere Untersuchung des Lebens einer Familie erzählte die Geschichte von drei Generationen von Frauen in einer dramaturgisch raffinierten Anordnung: die Handlungslinien spielten sich simultan auf der Bühne ab, wobei sich jede Protagonistin in ihrer eigenen Zeitzone bewegte.

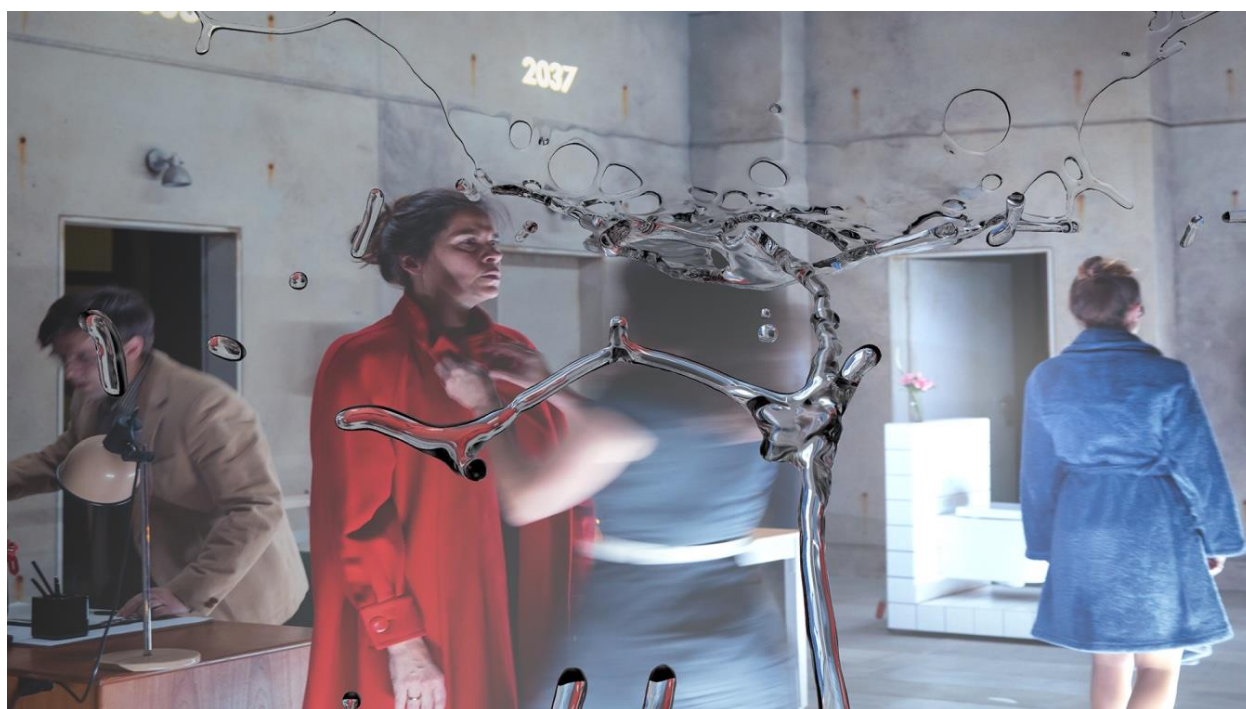
Der 25. Festivaljahrgang wurde deutlich von Regisseurinnen beherrscht – von insgesamt 6 Inszenierungen führten sie in 4 Fällen Regie, in einem Fall beteiligte sich eine Choreografin an der Entstehung der Inszenierung als Regisseurin und Autorin. Das Genderkriterium hat dabei bei der Zusammenstellung des Jahrgangsprogramms keine wesentliche Rolle gespielt. Dass Regisseurinnen so stark vertreten sind, zeugt eher davon, eine welch große Rolle die Theatermacherinnen heute im europäischen Theatergeschehen spielen. Bei der Vorbereitung des Programms haben wir uns wie immer um eine möglichst große Vielfalt der Inszenierungen bemüht, die nicht nur inhaltlich, sondern auch visuell ansprechend sein sollten, wobei das Visuelle diesmal eine außerordentliche Rolle spielte, weil wir den Zuschauern ein möglichst intensives Erleben auch beim Anschauen der digitalen Aufnahmen ermöglichen wollten.

Es freut uns sehr, dass diese Absicht offensichtlich aufgegangen ist: nach neun Abenden verzeichneten wir fast 9.000 Zugriffe, an jedem Abend zeigten also durchschnittlich etwa eintausend Zuschauer Interesse, was mehr ist als bei den Live-Vorstellungen. Das Echo bezüglich der Vorstellungen war sehr herzlich, und ein unerwartet großes Interesse bestand auch an den Publikumsgesprächen mit den Theatermachern, von denen es 5 gab. Das Streaming ermöglichte es auch Zuschauern außerhalb der Tschechischen Republik, das Festival zu verfolgen (mit Ausnahme der letzten Inszenierung, für die die Urheberrechtsinhaber die Rechte nur für die Tschechische Republik erteilt haben), und zwar nicht nur in den deutschsprachigen Ländern und in der Slowakei, sondern beispielsweise auch in Spanien, Japan oder Großbritannien, außerdem wurden damit die Fortführung der internationalen Plattform Theatertreffpunkt Prag und die Veranstaltung einer virtuellen Ausstellung im Goethe-Institut möglich, wo wir die Ausstellung eines grafischen Visuals des Festivals organisierten, die die vergangenen 10 Jahre von dem Grafiker **Mikuláš Macháček** und seinem Studio **zetzetzet** stammt.

Auch wenn wir uns der Vorteile und Bereicherungen bewusst sind, die die digitale Technologie bietet und die wir sehr gern genutzt haben und auch wenn wir für die neuen Erkenntnisse dankbar sind, die sie uns zu gewinnen gezwungen hat, betrachten wir diese Form des Festivals eher als provisorisch. Sie hat es uns zwar ermöglicht, dem

Publikum Produktionen vorzustellen, die aufgrund ihres technischen Aufwands nicht auf die Prager Bühnen hätten gebracht werden können, und wir konnten unsere Zuschauerzahlen steigern, auch hat sie die Veranstaltung von Diskussionen mit den Theatermachern erleichtert, aber – und dies war auch immer wieder in Zuschauerreaktionen zu hören – sie kann Livevorstellungen nicht ersetzen. Auch wenn also in diesem Moment die pandemische Lage nicht gut aussieht, werden wir uns im 26. Jahrgang um eine überwiegend klassische Form des Festivals bemühen, die wir gegebenenfalls um digitale Elemente ergänzen, die sich im letzten Jahrgang bewährt haben.

Wir sind allen Partnern sehr dankbar, dank denen wir nach 25 Jahren zu einem stabilen Finanzierungsmodell für das Festival gelangt sind – Hauptpartner und ständige Partner sind für uns das Ministerium für Kultur der Tschechischen Republik, die Hauptstadt Prag, der Deutsch-Tschechische Zukunftsfonds und das Goethe-Institut – ihnen allen und vielen anderen aus dem privaten Bereich gebührt unser großer Dank dafür, dass die Kontinuität des Festivals nicht unterbrochen werden musste, die man in Zukunft sicher nur sehr schwer hätte erneuern können. Wir sind fest davon überzeugt, dass die erwähnte Stabilität auch nach den finanziellen Auswirkungen der Covid-Pandemie andauert und wir beim nächsten Jahrgang wieder die besten Aufführungen deutschsprachiger Bühnen in Prager Theatern live erleben können.

Program / Programm

25. Pražský divadelní festival německého jazyka Prager Theaterfestival deutscher Sprache diesmal digital

1., 2., 3. 12., 20:00–23:59

Deutsches Theater Berlin

Friedrich Schiller: **Marie Stuartovna / Maria Stuart**

Režie / Regie: Anne Lenk

2., 3., 4. 12., 20:00–23:59

Thalia Theater Hamburg

Szczepan Twardoch: **Boxer**

Režie / Regie: Ewelina Marciniak

3., 4., 5. 12., 20:00–23:59

Thalia Theater Hamburg

William Shakespeare: **Něco za něco / Maß für Maß**

Režie / Regie: Stefan Pucher

4., 5., 6. 12., 20:00–23:59

She She Pop: **7 sester / 7 Schwestern**

Skupinový portrét volně podle Čechova / Ein Gruppenportrait frei nach Tschechow

6., 7., 8. 12., 20:00–23:59

Münchner Kammerspiele

Falk Richter & Anouk van Dijk: **Touch**

Text a režie / Text und Regie: Falk Richter

Režie a choreografie / Regie und Choreografie: Anouk van Dijk

7., 8., 9. 12., 20:00–23:59

SchauSpielHaus Hamburg

Alice Birch: **Anatomie sebevraždy / Anatomie eines Suizids**

Režie / Regie: Katie Mitchell

Off-program / Off-Programm

So 14. 11., 21. 11., 19:00

Spielraum Kollektiv

Zbytečnosti / Überflüssigkeiten

Režie / Regie: Linda Straub

Prosinec 2020 – leden 2021

Mikuláš Macháček a studio zetzetz

Plakáty theater.cz / Plakate theater.cz

Výstava v Goethe-Institutu Prag / Ausstellung im Goethe-Institut Prag

On-line diskuse / Online Publikumsgespräche

2. 12., 19:00

s režisérkou **Anne Lenk** k inscenaci *Marie Stuartovna*, Deutsches Theater Berlin
mit Regisseurin **Anne Lenk** zur Inszenierung *Maria Stuart*, Deutsches Theater Berlin

4. 12., 19:00

s **Julií Lochte**, šéfdramaturgyní Thalia Theater Hamburg k inscenacím *Boxer* a *Něco za něco* / mit **Julia Lochte**, Chefdramaturgin des Thalia Theaters Hamburg zu den Inszenierungen *Der Boxer* und *Maß für Maß*

6. 12., 19:00

se souborem **She She Pop** k inscenaci *7 sester*
mit dem Ensemble **She She Pop** zur Inszenierung *7 Schwestern*

7. 12., 19:00

s režisérem **Falkem Richterem** a dramaturgem **Tobiasem Schusterem** k inscenaci *Touch*, Münchner Kammerspiele / mit Regisseur **Falk Richter** und Dramaturgen **Tobias Schuster** zur Inszenierung *Touch*, Münchner Kammerspiele

8. 12., 19:00

s režisérkou **Katie Mitchell** a dramaturgyní **Sybille Meier** k inscenaci *Anatomie sebevraždy*, Deutsches Schauspielhaus Hamburg / mit Regisseurin **Katie Mitchell** und Dramaturgin **Sybille Meier** zur Inszenierung *Anatomie eines Suizids*, Deutsches Schauspielhaus Hamburg

*Diskuse byly simultánně tlumočeny do češtiny a angličtiny.
Diskussionen wurden simultan ins Tschechische und Englische
gedolmetscht.*

theater.cz

Deutsches Theater Berlin
Friedrich Schiller: **Marie Stuartovna / Maria Stuart**
Režie / Regie: Anne Lenk

Thalia Theater Hamburg
Szczepan Twardoch: **Boxer**
Režie / Regie: Ewelina Marciniak

Thalia Theater Hamburg
 William Shakespeare: **Něco za něco / Maß für Maß**
 Režie / Regie: Stefan Pucher

She She Pop: **7 sester / 7 Schwestern**
 Skupinový portrét volně podle Čechova
 Ein Gruppenportrait frei nach Tschchow

Münchener Kammerspiele

Falk Richter & Anouk van Dijk: **Touch**

Text a režie / Text und Regie: Falk Richter

Režie a choreografie / Regie und Choreografie: Anouk van Dijk

SchauSpielHaus Hamburg

Alice Birch: **Anatomie sebevraždy / Anatomie eines Suizids**

Režie / Regie: Katie Mitchell

Spielraum Kollektiv
Zbytečnosti / Überflüssigkeiten
 Režie / Regie: Linda Straub
 Off-program / Off-Programm

Mikuláš Macháček a studio zetzetzet
Plakáty theater.cz / Plakate theater.cz
 Výstava v Goethe-Institutu Prag / Ausstellung im Goethe-Institut Prag

On-line diskuse / Online Publikumsgespräche

Covidové divadlo v krabici

Německé divadlo dokáže v rekordním čase absorbovat témata, která právě hýbou světem. Právě probíhající ročník **Pražského divadelního festivalu německého jazyka**, který lze komfortně zhlédnout na internetu, je toho důkazem, covid je v něm přítomný víc než dost.

JANA MACHALICKÁ

Příš, „komfortně“, ale má to samozřejmě mouchy, lze si sice odskočit uvařit kávu, když se výstup táhne, popojít dopředu a tak podobně, jenže to všechno ruší a člověk není tak disciplinovaný, aby si to zakázal. A pak – kouzlo živého divadla je to tam, to prostě žádné streamování nenahradí. A jsem přesvědčená, že covidová pandemie, která divadla zavřela, nezrodila žádné nové formy, které by mohly přežít do normální doby.

S takovým řešením přišla Schillerova *Marie Stuartovna* v režii Anny Lenkové (Deutsches Theater Berlin), zahajovací představení letošního nezvyklého ročníku, která se celá odehrává v „krabici“. Jsou to různě vybarvené kóje na černém pozadí, které se různě přesklupují, třeba několik menších kolem jedné středové. Jsou vertikální i horizontální a v nich hrají herci – v každé kóji jeden. Bez vzájemného kontaktu, vrcholem interakce je poklepání

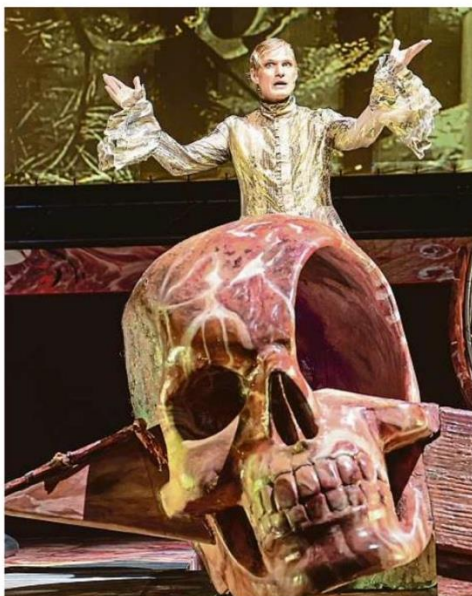
na sousední kóji, dialogy tak běží „vedle sebe“ a mění se na sólo výstupy. Herci jsou sice skvělí, ale brzo se tohle řešení okouká, až už má svou logiku, či ne.

Samota, či ještě lépe izolace postav tu má svůj smysl, protože tragédie se hemží excelentními sobci, oběma královnami počínaje, muži, kteří je obklopují, konče. Však si také královny nasazují papírové hlavy, aby skryly své pravé emoce a postoje. Ovšem v textu se mělo víc škrtnat a nakonec to spíš vypadá jako „operní koncert“ složený nikoliv z árií, ale z činoherních monologů a dialogů.

Atmosféra světa před pádem

Dvě inscenace festivalu jsou ze známého hamburského divadla – z Thalia Theater. Tou první byla dramatisace románu Szczepana Twardocha *Boxer* a druhou Shakespearova černá komedie *Něco za něco*. *Boxer* líčí osudy židovského boxera Shapira ve Varšavě a Berlíně v době předcházející druhé světové válce, v době vzestupu nacismu a antisemitismu. Shapiro slouží mafiánskému bossovi a snaží se v polosvětě přežít. Hostující polská režisérka Ewelina Marciniaková nechá vyprávět Shapirov příběh ženami jeho života, ale především vytváří temně melancholickou atmosféru světa před pádem světa, v němž zlo teprve hledá cesty, ale už je do něj vklíněné – jeví se jako holý taneční sálem, na horizontu se zrcadlovou plochou, na níž se všechny děje pokřiveně odrážejí.

Navzdory tomu, že box je tvrdý sport a Shapiro na příkaz bosse nemilosrdně vraždí, režisérka se jevištních naturalismů cíleně zříká,

Výbuch barev, energie, emocí. *Něco za něco* z Thalia Theater.

FOTO TT

víc se snaží pracovat s atmosférou, stvořit baladu o zlu, k čemuž jí slouží rozsáhlé taneční pasáže inspirované charlestonem. Je to jakýsi tanec na sopce, který tak vyjadřuje emoce i dějové zvraty. Přesto inscenace působí rozvlekle a místy má podobu izolovaných úryvků, což také padá na vrub dramatisace, která nutně musela rozsáhlý román zjednodušit na úkor srozumitelnosti.

Inscenace Shakespearovy hry *Něco za něco* je doslova výbuch. Výbuch barev, energie, emocí. Šílená groteska, která dokáže vtáhnout, i když ji divák sleduje na obrazovce počítače. A to i když naposledy Shakespearova textu na covidové potíže poněkud pokulhává, o textové úpravě a novém překladu Thomase Mella ani nemluvě. Klobouk dolů před českým překladem, protože tenhle

převod Shakespeara se předlohy drží jen volně, nový text je stejně položený jako květnatý a vykloubený, místy až na hranici srozumitelnosti, což ale dobře vyjadřuje celé pojetí inscenace. Režisér Stefan Pucher hru aktualizuje nejenom jako obraz společnosti zasažené pandemií, ale také ji stylizuje do dnešní německé reality – knížete Vincentia, který je unaven vládnutím a deleguje své povinnosti na slizkého Angela, hraje žena. Místo covidu je tu jakýsi „švédský dech“, který vše ohrožuje a kvůli němuž lidé přicházejí o své svobody. Vše se podřizuje kontrolám a Angelo své moci okamžitě začne zneužívat.

Shakespearova hra je poměrně nejednoznačná, točí se kolem moci, morálky a také sexu, může tedy být pohledem na společnost v rozkladu. Na točné mezi divoce barevnými plochami a s obrazovkou v horní části jeviště se tak odehrává groteskní apokalypsa, tanec se smrti rozparcelovaný na kabaletní čísla. Kostýmy kombinují baroko s postmodernou. A rekvizity jako velká lebka, v níž se ukrývá ctnostná Isabella čelící Angeloovým nemravným návrhům, nebo fontána v podobě velkého řalu jsou jak z infernálních výjevů Hieronyma Bosche. Umocněná dekadence. A Angelo (Jirka Zett) je dokonale odporný, sprostý a bídácký. Působí jako zvrácený homosexuální prostitut, který lascivně předvádí svá nahá stehna, ale miluje Isabellu. Celkově: Shakespeare to moc není, ale tah na branku tahle inscenace určitě má.

Pražský divadelní festival německého jazyka online, 1.-9. 12.

PRÁVO ♦ ČTVRTEK 10. PROSINCE 2020

KULTURA

STRANA 21

Německé divadlo ukázalo svět zasažený virem

Radmila Hrdinová

Pražský divadelní festival německého jazyka přiváží od roku 1996 do české metropole inspirativní divadelní inscenace německy mluvících zemí. Jubilejní, 25. ročník se ale, jako ostatně dnes všechny divadelní aktivity, odehrál pouze online. I tak byl velkým zážitkem.

Na webu festivalu od 1. do 9. prosince nabídli organizátoři k opakovanému zhlédnutí šest titulů prestižních německých scén a Funny Games ústeckého Činoherního studia, letošního nositele Ceny Josefa Balvína za nejlepší domácí inscenaci německy mluvící hry.

Motto letošního ročníku „alles gute“, tedy přání všeho dobrého, mělo poněkud hořce ironizující nádech, neboť větší na inscenaci se přímo či nepřímo dotkla obrazu světa zasaženého pandemií koronaviru. Shakespearovu už tak dost černou komedii Veta za vetu přepsal Thomas Melle do apokalyptického obrazu světa jakožto mrchoviště prostoupeného „švédským dechem“ (aluze na covid-19), v němž zákon stíhající nepovolený sex porušují moci i nemocní a jemuž vládnou silné ženy s identitou mu-

Soumrak nad židovskou komunitou před vpádem nacismu ukázala inscenace *Boxer*.

Foto: Kerfi August

žů. Svět propadající se do dekadence, hysterie a orgiastických sexuálních praktik. Neboť svět je jen velká „komedie omylů“, jak konstatuje Vévoda hrany skvělou Lisou Hagmeisterovou. Zábavná i šokující inscenace režiséra Stefana Puchera klade

zároveň velmi přesné otázky po moci a jejím zneužití. Důsledky koronavirové izolace pro sociální kontakty se za-

bývá tanečně-činoherní Touch Müncher Kammerspiele. Význam dotyků a jejich absence v doslovném i přeneseném

smyslu, úzkost a ztrátu orientace v životě, který se proměnil v jedno nekonečné a osamělé odpoledne mezi postelí a lednicí, ukazuje sugestivním i obrazivým způsobem.

Nepřímě se ale téma ztráty komunikace a nástupu nejistoty promítlo prakticky do všech inscenací. Ať už to byla reality show z domu Čechovových Tří sester v podání skupiny She She Pop, anebo soumrak nad židovskou komunitou v předválečné Varšavě v inscenaci *Boxer* hamburského Thalia Theater, anebo Schillerova Marie Stuartovna berlínského Deutschen Theater s postavami uvězněnými v oddělených kóji a zbavenými přímého hereckého kontaktu.

Paralelní dialogy uzavřené do vlastního časového pásma přinesla i inscenace Anatomie sebevraždy v podání Schauspielhausu Hamburg.

I tento malý výšek z produkce německého divadla ukázal nejen tradičně vysokou inscenační a hereckou kvalitu, ale především fakt, že naši němečtí sousedé se fenoménem koronaviru dokázali v krátkém čase od první jarní vlny inspirovat k pozoruhodným uměleckým činům.

Německé divadlo to zvládlo online

JANA MACHALICKÁ

Pražský divadelní festival německého jazyka se poprvé (a doufejme, že naposled) konal online, ale jeho internetová verze jen potvrdila jeho trávající oblibu. I po mnoha letech mu patří přední místo mezi stále narůstajícím počtem domácích festivalů a německojazyčné divadlo nepřestává být v Evropě jedno z nejzajímavějších. A také je schopno se stále obcerstvit, i když je dnes těžké přinášet tak šokující novoty, tak jako tomu bylo v devadesátých letech a na přelomu století.

Pozitivní zprávou je i velký zájem o festival na internetu, inscenace zhlédlo deset tisíc diváků a to je přitom číslo zahrnující jen dokončená zhlédnutí. Nejvíce diváků bylo z České republiky, následovalo Německo, Rakousko a Švýcarsko, a další zájemce tvořilo publikum ze Španělska, Velké Británie, a dokonce i ze zámoří – z Jižní Ameriky a Japonska.

Anatomie sebevraždy v režii Katie Mitchellové byla kvůli autorským právům omezená jen na Českou republiku a ohlášený vítěz Ceny Josefa Balvína *Funny Games* z Činoherního studia v Ústí nad Labem se nakonec ne-

streamoval. Zájem byl i o diskuse s tvůrci, jejichž sestřih s českými titulky bude posléze k vidění na webu festivalu www.theater.cz.

Pro mě byla vrcholem přehlídky inscenace Katie Mitchellové *Anatomie sebevraždy*, temná sonda do psychiky tří generací žen, které si předávají rodinnou kletbu v podobě inklinace k sebevraždě a jakési nenávisti k životu. Babička, matka a dcera s touto dědičnou anamnézou bojují, ale prohrávají, naději prolomí ji od autorky dostává pouze nejmladší z nich. Britská režisérka Katie Mitchellová pravidelně a úspěšně působí na německých scénách. Tato neúnavná experimentátorka umí výborně zprostředkovat to, co se děje v hlavách jedinců, kteří se neumí srovnat sami se sebou, a stejně tak dokáže podat zdrcující zážitky z nevyhnutelného zmaru. Takhle ji třeba v Avignonu vyšla dramaturgie skvělé knihy W. G. Sebaldova *Saturnovy prstence*, která je jakousi úvahou o ztraceném čase, o zrodu a zániku a koloběhu světa.

Anatomie sebevraždy Alice Birchové, kterou nastudovala v Schauspielhausu Hamburk, vychází z předpokladu, že sebevraždě dělá depresie je porucha genetiky zakódovaná, s tím samozřejmě lze polemizovat, neboť ne každá

Na scéně. *Anatomie sebevraždy* z Hamburku.

FOTO THEATER.CZ

porucha musí propuknout, důležitý je také spouštěč. Režisérka přivádí na scénu tři ženy a jejich osudy se začínají odvíjet paralelně vedle sebe, i když každá v jiné době. Hrdinky vcházejí dveřmi v betonové šedé dlouhé zdi a každá zůstane ve „svém koutě“. Nad dveřmi je příslušné vnošení. Čísla letopočtů blikají, čas běží vedle sebe, ale nikdy se neprotne. Ale dialogy a monology se místy slévají, což vytváří dojem nezastavitelného proudu zoufalství a bezmoci, jako by se bolest duše přenášela v ozvěně. První Clara (Julie Weingerová) si neúspěšně pokouší přeznat tep-

ny, právě narozená dcera je důvod, který ji přinutí dál žít, ale nakonec svůj plán stejně uskuteční. Clara je přímo zosobnění smutku a ztráty životní síly, její dcera Anna (Ótero Winterová) propadne drogám a navzdory hektické snaze užívat si absolvuje stejnou cestu. Bonnie (Sandra Gerlingová), poslední z rodu, se snaží osudu čelit cynismem a odtažitostí a nachází poněkud drastické řešení. A také se zbavuje rodinného domu, který je zřejmě také něco jako prokletí. Šedá stěna se v závěru zvedne a odhalí prosvětlený interiér, tady bude žít jiná rodina bez okovů mi-

nulosti. Hrdinky se posouvají jako loutky bez vlastní vůle, pomocníci je oblékají pro tu či onu životní epizodu a ony mechanicky vyplňují, co jim život připravil. Je to pozoruhodná synchronizace dějů i slov, která se valí přes sebe i se vzájemně doplňuje. Výstupy se odehrávají současně na třech místech a divák si musí sám rozhodnout, na co se bude soustředit, nakonec ale zjistí, že lze části vypouštět, protože celek funguje právě jako koláž souzvuků a kontrastů. Online verze ještě mnohé v tomto ohledu ztížila, ale zároveň podtrhla pocit odcizení a bezvýchodnosti.

Možná je Birchová fatální inklinace k sebevraždě přemrštěná, je to skoro hororová záležitost, ale Mitchellová má zkušenosti třeba s texty Sarah Kaneové, které jsou podobně zaměřené. Nepřekonatelná bolest z vlastní existence tak nachází v jejím pojetí uvěřitelnou polohu, nemluví o tom, že to, jak svou inscenaci formálně poskládala, jak nečekaným způsobem dokáže provázet souvislosti a vztahy mezi postavami a nastavit rytmus, je mimofádné. A také inscenace nabízí výtečné herecké výkony, herečky brilantně zvládají složité nastavené podmínky, aniž by ztratily cokoliv z emoční energie.

Theater v obýváku (Marie Stuart v Deutsches Theater Berlin, Boxer v Thalia Theater Hamburg)

Tereza Marečková, Revolver Revue, Bubínek Revolveru, 7.1. 2021

»Zatím poslední ročník Pražského divadelního festivalu německého jazyka ... otevírala inscenace Schillerovy Marie Stuart. Něktými svými rysy dobře komentovala naši situaci dočasně izolace, tématem i provedením. K této hře jsem nikdy neměla vřelý vztah, zdála se mi akademická a zastaralá. Avšak v Deutsches Theater Berlin, v režii Anne Lenk na scéně Judith Oswald a v podání tamních herců, mi nasvítlo dvě stě dvacet let starý text jako současné drama, jehož téma by se protentokrát dalo pojmenovat jako integrace, ve smyslu politickém, náboženském i psychologickém. Všechna tři hlediska jsou jistě v Evropě včetně Česka ve hře. ...

Představení Marie Stuart nabídla prostřednictvím online přenosu chladnou a funkční konstrukci.

Den poté festival uvedl inscenaci Boxer polské režisérky Eweliny Marciniak... Příběh polského boxera židovského původu má spletitý charakter a je na jevišti podán strhujícím způsobem, který by se snad dal pojmenovat jako obrazivě ožvlé vyprávění. Hravý tanec s pamětí. Děj se drží života a vztahů Jakoba Shapiro (Sebastian Zimmeler)...

I obrazy zpomaleného boxerského zápasu zde připomínají, co znamená slovní spojení „herecký výkon“. Celostní vklad je zřejmý hlavně u představitele Jakoba. Možná, že adjektivum „strhující“ se v takové souvislosti používá nejen proto, že diváka strhne k prožití situací, v nichž se ocitá daná postava, ale i proto, že strhne divákovy vlastní

předsudky. Takové výkony ale také nikdy nevzniknou tam, kde nefunguje soubor jako celek. Všichni zde se uměli stát dílky jednoho pohybu, součástí jednoho poryvu atmosféry, jedné zjevené myšlenky. Zůstala ve mně fascinace tím, že a jak lze propojit obrazný pohybový jazyk s přesvědčivou psychologií.«

Theater im Wohnzimmer (Maria Stuart im Deutschen Theater Berlin, Boxer im Thalia Theater Hamburg)

Tereza Marečková, Revolver Revue, Bubínek Revolveru, 7.1. 2021

»Der bisher letzte Jahrgang des Prager Theaterfestivals deutscher Sprache ... wurde von der Inszenierung von Schillers *Maria Stuart* eröffnet. In einigen seiner Züge kommentierte diese gut unsere Situation der vorübergehenden Isolation, im Thema und Ausführung. Zu diesem Stück hatte ich nie eine herzliche Beziehung, es erschien mit akademisch und veraltet. Doch im Deutschen Theater Berlin, in der Regie von Anne Lenk, auf einer Bühne von Judith Oswald und in einer Darbietung dortiger Schauspieler, kam mir dieser zweihundert Jahre alte Text wie ein zeitgenössisches Drama vor, dessen Thema dieses Mal als Integration im politischen, religiösen und psychologischen Sinne umrissen werden könnte. Alle drei Gesichtspunkte sind sicher in Europa, Tschechien eingeschlossen, im Spiel. ...

Die Vorstellung *Maria Stuart* bot per Online-Übertragung eine kühle, funktionstüchtige Konstruktion.

Einen Tag danach präsentierte das Festival die Inszenierung *Boxer* der polnischen Regisseurin Ewelina Marciniak... Die Geschichte eines polnischen Boxers jüdischer Herkunft ist verflochten und wird auf der Bühne mitreißend gespielt, was man wohl als bildhaft zum Leben erweckte Erzählung bezeichnen könnte. Ein spielerischer Tanz mit der Erinnerung. Die Handlung hält sich an das Leben und die Beziehungen des Jakob Shapiro (Sebastian Zimmler)...

Auch die Bilder eines Boxkampfes in Zeitlupe erinnern hier daran, was die Wortverbindung „schauspielerische Leistung“ bedeutet. Dass sich der Schauspieler als Ganzes einbringt, wird vor allem beim Darsteller des Jakob deutlich. Möglicherweise wird das Adjektiv „mitreißend“ in einem solchen Zusammengang nicht nur deshalb verwendet, weil es den Zuschauer zu der von der entsprechenden Person durchlebten Situation hinzieht, sondern auch, weil es die eigenen Vorurteile des Zuschauers mitreißt. Solche Leistungen entstehen aber auch nie dort, wo das Ensemble nicht als Ganzes funktioniert. Alle verstanden es, hier zu Teilen einer Bewegung zu werden, Teil eines Windstoßes der Atmosphäre, eines aufgetauchten Gedankens. In mir geblieben ist die Faszination durch, dass und wie man die bildliche Bewegungssprache mit überzeugender Psychologie verbinden kann.«

Diesmal Digital

Jan Dehner, Divadelní noviny – Facebook DN, 21. 12. 2020

»Jubilejní 25. ročník PDFNJ postihla, stejně jako jiné festivaly, „korona-krize“. Místo chození do divadla jsme seděli doma u počítačů a dívali se na streamovaná představení. Plus je, že jsme si je mohli pustit i třikrát, mínus, že jsme se museli přinutit, abychom neodešli, pokud nám něco nevyhovovalo na 150 %; bylo ovšem možno podpořit

koncentraci, uklidnit se nějakým občerstvením. Letošní festival přinesl pět inscenací – zase mix z klasiky interpretované nanejvýš současně a soudobých titulů.

Schillerova rozsáhlá tragédie Marie Stuartovna byla z původních pěti dějství seškrtnána do rozměru dvě a čtvrt hodiny, bez přestávky, jak je v německých i rakouských divadlech v poslední době zvykem (Deutsches Theater Berlin, režie Anne Lenk). ...

Přesvědčivost, působivost inscenace je založena na slovu, perfektně zvládnutém technicky i výrazově (jak je u německých herců obvyklé).

Dalším klasickým titulem byla Shakespearova hra Veta za vetu (nebo Něco za něco)...

Nový překlad (Thomas Melle) posouvá zápletku do kovidové současnosti (infekce je nazvána „švédský dech“). Politické intriky, zneužívání moci (opravdu nadčasové, věčné jevy) jsou představeny s ironickým nadhledem. Reflexe nad otázkami mezilidských vztahů zůstaly zachovány, asi taky proto, že jsou výtečnou příležitostí pro Angelovy (Jirka Zett) velké virtuosní monology. Hraje se na bohatě členěné skoro „kolotočové“ scéně (Barbara Ehnes), v kostýmech revuálního stylu (Annabelle Witt) a podobná je i hudba (Cristopher Uhe). Inscenace ve vylehčeném tvaru reflektuje momentální otázky a problémy s velkou působivostí.

Inscenaci Skupinový portrét podle Čechova: 7 sester uvedli performeři a performerky ze skupiny SheShePop. Hlavní náplní, obsahem inscenace je cosi jako psychologizování sester – optikou „obyčejného člověka“ je to v podstatě neplodné žvanění. Je to další ironizace čechovovských principů, která mi vnucuje myšlenku, že bolševická revoluce byla nevyhnutelnou reakcí na takovýto způsob existence středních vrstev, maloměstské inteligence. (Na druhou stranu revoluci zorganizovaly střední vrstvy, ne „obyčejní lidé“, tak nevím).

Anatomie sebevraždy od britské autorky Alice Birch představil Schauspielhaus Hamburg. Děj anglického dramatu je zcela vyjádřen názvem. Vrstevnatý děj spěje k tragickému konci... Režisérka Katie Mitchell na prázdné scéně (Lily McLeish) příběh fascinujícím způsobem rytmitizuje (včetně změn kostýmů – Clarissa Freiberg), výsledkem je působivý sled jen lehce stylizovaných životních příběhů.«

Diesmal Digital

Jan Dehner, Divadelní noviny – Facebook DN, 21. 12. 2020

»Der 25. und somit Jubiläumsjahrgang des Prager Theaterfestivals deutscher Sprache war wie andere Festivals auch ebenfalls von der „Corona-Krise“ betroffen. Statt ins Theater zu gehen, saßen wir daheim an den Computern und schauten uns die gestreamten Vorstellungen an. Ein Vorteil ist, dass wir sie uns auch dreimal anschauen konnten, ein Nachteil, dass wir uns zwingen mussten, nicht wegzulaufen, wenn uns etwas nicht zu 150 % gefiel; doch man konnte die Konzentration unterstützen und sich beruhigen, indem man einen kleinen Imbiss zu sich nahm. Das diesjährige Festival kam mit fünf Inszenierungen – wieder einem Mix aus höchst aktuell interpretierter Klassik und zeitgenössischen Titeln.

Schillers umfangreiche Tragödie *Maria Stuart* war von fünf ursprünglichen Akten auf zweieinhalb Stunden zusammengestrichen worden, ohne Pause, wie es in deutschen und österreichischen Theatern in letzter Zeit Brauch ist (Deutsches Theater Berlin, Regie Anne Lenk). ...

Das Überzeugende, Faszinierende an der Inszenierung basiert auf dem Wort, das technisch und auch vom Ausdruck her perfekt gemeistert wurde (wie es bei deutschen Schauspielern üblich ist).

Ein weiterer klassischer Titel war Shakespeares Stück *Maß für Maß* ...

Die Neuübersetzung (Thomas Melle) verschiebt den Plot in die Gegenwart von Covid (die Infektion wird als „schwedischer Atem“ bezeichnet). Politische Intrigen, Machtmissbrauch (also tatsächlich zeitlose, ewige Erscheinungen) werden mit ironischer Draufsicht präsentiert. Die Reflexionen zu Fragen der zwischenmenschlichen Beziehungen blieben erhalten, wohl auch, weil sie eine hervorragende Gelegenheit für Angelos (Jirka Zett) große virtuose Monologe bilden. Gespielt wird auf einer reich gegliederten, fast „karussellartigen“ Bühne (Barbara Ehnes), in Kostümen im Revival-Stil (Annabelle Witt), ähnlich geartet ist auch die Musik (Christopher Uhe). Die Inszenierung in aufgelockerter Form reflektiert die derzeitigen Fragen und Probleme mit hoher Wirksamkeit.

Die Inszenierung Gruppenporträt nach Tschechow: *7 Schwestern* wurde von Performern und Performerinnen des Ensembles SheShePop aufgeführt. Der Hauptinhalt der Inszenierung ist so etwas wie eine Psychologisierung der Schwestern – durch die Optik eines „normalen Menschen“ betrachtet ist es im Grunde Gewäsch, das zu nichts führt. Es handelt sich um eine weitere Ironisierung der Tschechow'schen Prinzipien, die mir den Gedanken aufzwingt, dass die bolschewistische Revolution eine unausweichliche Reaktion auf diese Art der Existenz der mittleren Schichten, der kleinbürgerlichen Intelligenz war. (Andererseits wurde die Revolution von den mittleren Schichten organisiert, nicht von den „normalen Menschen“, ich weiß also nicht).

Die *Anatomie eines Suizids* der britischen Autorin Alice Birch stellte das Schauspielhaus Hamburg vor. Die Handlung des englischen Dramas kommt vollständig im Titel zum Ausdruck. Die vielschichtige Handlung führt zu einem tragischen Ende... Die Regisseurin Katie Mitchell rhythmisiert auf einer leeren Bühne (Lily McLeish) die Handlung in faszinierender Art (einschließlich Kostümwechsel – Clarissa Freiberg), das Ergebnis ist eine wirkungsvolle Abfolge nur leicht stilisierter Lebensgeschichten.«

Duel panovnic. Divadelní festival začal hrou o ženách, které spojuje touha po moci

Tomáš Seidl, Aktuálně.cz, 3. 12. 2020

»... Režisérka inscenace Anne Lenková znovu potvrzuje schopnost chytře pracovat s historickými texty a přiblížit je současnosti. K Schillerovu dramatu přistupuje podobně jako k Molièrově komedii mravů Misanthrop, jež Pražský divadelní festival německého jazyka zahajovala loni. Ačkoli předlohu zkrátila a počet postav zredukovala na polovinu, takže si vystačí jen s osmi herci, více než 200 let starý text nijak převratně neinterpretuje. Přesto působí moderně.

... Právě pocit separace je klíčovým konceptem zdánlivě jednoduché, přesto pozoruhodně vynalézavé scénografie, jejíž autorkou je Judith Oswaldová. Podobu královského dvora vytvořila na principu počítačového split screenu, tedy jedné obrazovky rozdělené na několik menších oken.

Divadlo bez diváků není a ani nemůže být divadlem v pravém slova smyslu, jelikož chybí přímý kontakt mezi herci a publikem. Divácké odloučení ale v případě inscenace, v níž i

herci mezi sebou udržují – v souladu s pandemickými nařízeními –bezkontaktnost a bezpečné rozestupy, s její koncepcí izolovanosti vlastně docela trefně koresponduje.«

Das Duell der Herrscherinnen. Das Theaterfestival begann mit einem Stück über Frauen, die ihre Machtbesessenheit verbindet
Tomáš Seidl, Aktuálně.cz, 3. 12. 2020

»... Die Regisseurin der Inszenierung Anne Lenk bestätigt wieder einmal die Fähigkeit, klug mit historischen Texten zu arbeiten und sie der Gegenwart näherzubringen. An Schillers Drama geht sie ähnlich heran wie an Molières Moralkomödie *Der Menschenfeind*, die das Prager Theaterfestival deutscher Sprache im letzten Jahr eröffnete. Obwohl sie die Vorlage gekürzt und die Anzahl der Figuren auf die Hälfte reduziert hat und so mit nur acht Schauspielern auskommt, interpretiert sie den mehr als 200 Jahre alten Text nicht sonderlich revolutionär. Und trotzdem wirkt dieser modern.

... Eben das Gefühl der Separation ist das Schlüsselkonzept der scheinbar einfachen und trotzdem bemerkenswert erfinderischen, von Judith Oswald stammenden Szenografie. Das Aussehen des Königshofes schuf sie auf dem Prinzip eines Computer-Splitscreens, also eines Bildschirms, der in mehrere kleineren Fenster unterteilt ist.

Theater ohne Zuschauer ist kein Theater im wahrsten Sinne des Wortes, und es kann es auch nicht sein, da der direkte Kontakt zwischen Schauspieler und Publikum fehlt. Doch das Fehlen der Zuschauer im Falle der Inszenierung, bei der auch die Schauspieler untereinander – im Einklang mit den pandemischen Anordnungen – Kontaktlosigkeit und Sicherheitsabstände einhalten, korrespondiert mit der Konzeption von Isolation eigentlich recht treffend.«

TOUCH
Konrad Kögler, 7. 12. 2020

»...Zum Auftakt von Barbara Mundels Intendanz an der Münchner Kammerspiele führte der neue Falk Richter einige Stränge und Motive weiter, die für viele Kritiker*innen ein De-ja-vu-Erlebnis waren. Daraus formte er eine Revue, die Tanz, Sprechtheater, Reflexionen, politisches Kabarett und tolle Songs aufeinanderprallen lässt.

...

Die Seehofer-Parodie spielte Anne Müller als Marie Antoinette in einem überdimensionalen Reifrock: eine Szene, die viele Beobachter*innen an das Kabarett der Münchner Lach- und Schießgesellschaft einige Kilometer weiter in Schwabing erinnerte. Das Interessante an dieser überbordenden, die Stile und Versatzstücke munter mixenden Inszenierung ist, dass Richter dieses politische Kabarett in einer anderen Szene parodiert. Die Einladung des Paares Florian (Thomas Hauser) und Lutz (Christian Löber) bei einer kunstbeflissenen, von Igor Levits Twitter-Konzerten schwärmenden Freundin (Anne Müller) und ihrer über Christian Drosten spottenden Mitbewohnerin (Anna Gesa Raija Lappe) lässt prototypische Figuren aus unserem Corona-Alltag aufeinanderprallen. Als die Szene in einem Yasmina Reza-artigen Wohnzimmer-Kleinkrieg endet, bricht Richter auch die typischen Mechanismen der Edelboulevard-Komödien ironisch.«

TOUCH

Konrad Kögler, 7. 12. 2020

»...K zahájení intendantury Barbary Mundel v Münchner Kammerspiele rozvedl Falk Richter ve své nové inscenaci několik námětů a motivů, které pro mnoho kritiků a kritiků znamenaly zážitek de-ja-vu. Vytvořil z nich revue, v níž se střetávají tanec, činohra, reflexe, politický kabaret a skvělé písně.

...

Parodii na Seehofera (současného německého ministra vnitra – pozn. překl.) zahrála Anne Müller coby Marie Antoinetta v předimenzované krinolíně: byla to scéna, která mnoha divákům a divákům připomněla mnichovský kabaret Lach- und Schießgesellschaft ze Schwabingu, vzdáleného jen o pár kilometrů dál. Na této opulentní inscenaci, která čiperně mixuje styly a dekorace, je zajímavé hlavně to, že Richter onen politický kabaret paroduje na jiné scéně. Když pár Florian (Thomas Hauser) a Lutz (Christian Löber) navštíví svou v umění zběhlou přítelkyni, nadšeně horující o koncertech Igora Levita na twitteru (Anne Müller) a její spolubydlící (Anna Gesa Raija Lappe), která se vysmívá Christianu Drostenovi, narážejí tu na sebe prototypické postavy z naší coronavirové současnosti. Scéna vyústí v menší válku v obýváku ve stylu Yasmíny Rezy, v níž Richter ironizuje i typické mechanismy vznešené bulvární komedie.«

MASS FÜR MASS

Konrad Kögler, 4. 12. 2020

»...Die Figur des Angelo steht im Zentrum ihrer Shakespeare-Überschreibung: Jirka Zett legt ihn als ebenso glamouröse wie lächerliche Figur an. Den Konflikt, in dem diese Hauptfigur feststeckt, unterstreicht Annabelle Witt mit dem Kostüm, das sie für ihn schuf.

...

Zetts Angelo kämpft mit seiner Notgeilheit, die er hinter seiner frommen, rechtstreuen Fassade nicht einmal notdürftig verstecken kann. Diese Zerrissenheit seines Charakters arbeitet Zett in den Schlüsselszenen des Abends sehr gut heraus. Seine Meisterin findet er allerdings in Isabelle (Lisa-Marie Sommerfeld), die seine Nötigung, dass er gegen Sex ihren verhafteten Bruder wieder freilassen wird, einfach auflaufen lässt.

...

So ist die „Maß für Maß“-Abend über weite Strecken nicht nur Parabel toxischer, übergriffiger Männlichkeit, sondern auch Corona-Kabarett. Ein „schwedischer Odeon“ zieht sich leitmotivisch als Gefahr durch den Abend. Mit ihm begründet Angelo sein strenges, lustfeindliches Argument. In langen Monologen karikiert er das Verwaltungsdeutsch der Verordnungen, die genau festlegen, wie viele Haushalte sich unter welchen Umständen verordnen dürfen. In den besseren Momenten ist dieses Corona-Kabarett eine unterhaltsame Auseinandersetzung mit Querdenker*innen und Bill Gates-Verschwörungs-Theoretiker*innen, in seinen schlechteren Passagen gleitet der Abend in Kalauer und Zoten ab.«

NĚCO ZA NĚCO

Konrad Kögler, 4.12. 2020

»... Středobodem přepisu Shakespearovy hry je postava Angela: Jirka Zett ho pojímá jako oslnivou i jako směšnou osobu. Konflikt, v němž je tato hlavní postava uvězněna, podtrhuje Annabelle Witt kostýmem, který pro ni vytvořila.

...

Zettův Angelo bojuje se svou nutkavou nadržенostí, kterou se mu ani trochu nedaří skrývat za zbožnou fasádou, odpovídající pravicovému smýšlení. Zett tuto rozervanost jeho charakteru velice dobře vykresluje v klíčových scénách večera. Kam se ovšem hrabe na Isabelle (Lisa-Marie Sommerfeld), na níž se dožaduje sexu, má-li propustit jejího bratra, a která ho prostě nechá, aby si naběhl.

...

A tak je představení Něco za něco z velké části nejen podobenstvím toxického, násilnického mužství, ale také kabaret o coroně. „Švédský dech“ se vine večerem jako leitmotiv věštící nebezpečí. Jím Angelo zdůvodňuje své přísné argumenty potírající jakoukoli radost. V dlouhých monolozích karikuje úřednickou němčinu nařízení, která přesně určují, kolik domácností se smí za jakých okolností ustanovit. V lepších momentech je tento pandemický kabaret zábavná konfrontace s popírači a konspiračními teoretiky ve stylu Billa Gatese, v horších pasážích sklouzává představení do slovních hříček a oplzlých vtípků.«

CITYMAG

PRAŽSKÝ DIVADELNÍ FESTIVAL NĚMECKÉHO JAZYKA

27.11.2020

Předvánoční kulturní dění ozdobí Pražský divadelní festival německého jazyka – letos komplet digitální

informuji.cz

Akce

Kina

Novinky

Výlety

Hledaná akce, místo, film...

Q
▼

Sleduj naše podcasty

[Kulturní akce](#) / [Akce v Praze](#) / [Divadlo v Praze](#) / [LIVE stream](#) / [Pražský divadelní festival německého jazyka](#)

Pražský divadelní festival německého jazyka

Adresa: [LIVE stream](#)

Termín: 1.12.2020 (úterý)

Vstupné: zdarma

NOVÁ VEČERNÍ PRAHA

Novice pro Prahu a okolí, dnes i večerní zpravodajství

Z domova Za sveta Ekonomika Evropa Auto-moto Jesh Castovni Castro Kultura

NEXT STORY
Karlani získal ocenění
společenskou odpověď
udržitelnost

KUTUBA

25. Pražský divadelní festival německého jazyka bude letos komplet digitální

1912 672

19.11.3
Spoken

100

Seznam Zprávy

ZPRÁVY

[HLAVNÍ STRÁNKA](#) [DOMÁCÍ](#) [BYZNYS](#) [SVĚT](#) [FAKTA](#) [ROZHOVORY](#) [N](#)

[Zprávy](#) » [Regiony](#) » [Praha](#) » Festival německého jazyka bude na webu zdarma a s...

Festival německého jazyka bude na webu zdarma a s českými titulky

ZÁBAVA

Deník

www.denik.cz

Festival: Nezvaní hosté,

Kulturní bomba
týdne

Česko – Duo nezvaných a zpopravených fracků narušujících rodinnou idylu. Marie Stuartová či vetřelci touží vmisit se mezi Čechy ve velkorysém programu 25. ročníku Prážského divadelního festivalu německého jazyka, který se rovněž přesouvá do online prostoru. Začne už v úterý 1. prosince a potrvá devět dní. Má stříchy, zataženo výstižně podtitul „diesmal digital“ (Tentokrát digitálně). V rámci unikátní přehlídky uvidíme (samozřejmě s českými titulky) mimo jiné populární soubor She She Pop, Marii Stu-

artovnu z berlínského Deutsches Theater dokládají, jak silný, chytrý i vtipný je původní text Friedricha Schillera, nebo inscenaci hrý Williama Shakespeara Něco za něco, v níž Thomas Melle osciluje mezi sexem a mocí. Výrazné místo v programu má letošní laureát Ceny Josefa Balzina: Činoherní studio v Ústí nad Labem, jehož soubor nastudoval text slavného filmu Michaela Hanekeho o výše zmíněné dvojici ohrožující bezpečí rodiny, dosud nevíknou, Funny Games. Kancelářské drama, které má webovou stránku festivalu www.theater.cz/uvadeni/tfd dny, vždy od 20.00 do 23.59, a to zcela zdarma. Po vybraných inscenacích budou následovat online diskuse s tvůrci. (ska)

Theater.cz – Pražský
divadelní festival
německého jazyka

Mediální kampaň a prezentace festivalu

25. ročník festivalu a jeho grafická koncepce měly být ve znamení oslav jubilejního ročníku. Stejně jako samotné přípravy a finální formát festivalu ovlivnila koronavirová situace i způsob prezentace festivalu a rozsah mediální kampaně. Festival se tak přizpůsobil i v této oblasti. Mottem 25. ročníku se stalo „alles gute“, které v sobě s určitým nadhledem obsahuje spojení oslavy, optimismu a naděje na lepší časy, ale i lehkou ironii. Zvolené motto se tradičně stalo výchozím podkladem pro grafický koncept Mikuláše Macháčka a jeho studio zetzetzet, který osobitým přístupem vytváří vizuální styl festivalu již od roku 2010. Hlavním grafickým prvkem se stalo černé mýdlo na pozadí velké číslice 25, která je však jakoby tvořena jen z mýdlové bubliny. Těmito bublinami byly „poznámenány“ i další motivy nebo titulní fotografie. Vizuál festivalu tak odlehčeným způsobem odkazoval k jubilejnímu ročníku, ale výrazně odrážel i mimořádné období ve znamení protipandemických opatření.

Mediální kampaň a produkce prezentačních materiálů musela být rovněž značně omezena. Několik měsíců před konáním festivalu, kdy probíhá příprava a realizace kampaně, stále nebylo jasné, zda se festival vůbec uskuteční, případně v jaké formě. Nebylo proto možné plánovat mediální kampaň v běžném rozsahu, přestože původní záměr naopak počítal s rozšířenou prezentací jubilejního ročníku. Po finálním rozhodnutí o omezené digitální podobě festivalového ročníku jsme tedy v rámci informační kampaně využili především sociální sítě, webové stránky a online kampaň, doplněnou o čistě jen symbolický výlep plakátů. Pochopitelně se omezení výrazně dotklo i tištěných materiálů a merchandisingu. Programový sešitek byl k dispozici v digitální verzi, programový katalog byl zestručněn a vydali jsme jej ve sníženém nákladu. Také spolupráce s mediálními partnery byla nuceně značně utlumena. Přestože jsme opět získali mediální partnerství České televize, museli jsme tentokrát od spolupráce ustoupit z důvodu nejistoty kolem realizace 25. ročníku festivalu v době příprav spotové kampaně a také bychom nebyli schopni dostát podmínkám reciprocity. Využili jsme ale alespoň menší spolupráce s vybranými rozhlasovými stanicemi a tištěnými médii. A velice nás potěšilo a příjemně překvapilo, že i když se festivalový ročník uskutečnil pouze on-line, dostalo se mu značné pozornosti nejen od běžné veřejnosti, ale i od novinářů a celé řady médií, která o něm předem informovala nebo uveřejňovala následné recenze – mezi ně patří zejména Česká televize, Český rozhlas, Lidové noviny, Právo, Deník, Divadelní noviny, aktuálně.cz, iHNed.cz, Revolver Revue a řada dalších.

Realizovaný mediaplán

Reklama v rozhlasových médiích

Radio 1

- spotová kampaň 25. - 30. 11.
- 20 anoncí, 30sec.
- kulturní servis 1. – 9. 12.

Radio Spin

- spotová kampaň 2. – 20. 11.
- 45 anoncí, 30 sec.

Reklama v tištěných médiích

Echo24

- celorepubliková kampaň 31. 10. – 14. 11.
- 2x celostránková inzerce v tištěné i digitální verzi
- uvedení log generálních partnerů

Internetová reklama

On-line bannerová kampaň

- prostřednictvím agentury Digital A.D.
- kampaň 23. 11. – 13. 12.
- 10.000 bannerů v různých formátech na nejpoužívanějších informačních serverech (idnes.cz, denik.cz, aktualne.cz, csfd.cz,) – až 60 tisíc zobrazení denně

Echo24.cz

- kampaň 20. 11. – 9. 12.
- banner 480 x 300 px

radio1.cz

- kampaň 20. 11. – 9. 12.
- banner 1220 x 365 px s odkazem na www.theater.cz
- zveřejnění PR článku

Programové materiály festivalu

Programové sešity

- digitální verze
- distribuce prostřednictvím e-mailů, k dispozici ke stažení na webových stránkách festivalu
- uvedení log generálních partnerů, institucí a mediálních partnerů

Programové brožury

- náklad 200 kusů, formát 195 x 260 mm
- distribuce: partnerům festivalu, spolupracujícím institucím (velvyslanectví, Rakouské kulturní fórum, Goethe-Institut...), hostujícím souborům apod.

- zdravice Ministerstva kultury a Česko-německého fondu budoucnosti, uvedení záštity Hlavního města Prahy
- uvedení log generálních partnerů, institucí a mediálních partnerů

Ostatní formy prezentace

Webové stránky festivalu www.theater.cz

- návštěvnost: téměř 30.000 unikátních návštěv za rok 2020
- uvedení log všech partnerů, mediálních partnerů a institucí s odkazem na jejich webové stránky

Prezentace na facebook.com

- vlastní stránka s téměř 2.000 fanoušků - www.facebook.com/www.theater.cz
- intenzivní komunikace a prezentace – program, partneři, hosté festivalu, články o festivalu, on-line rozhovory s tvůrci

Medienkampagne und Präsentation des Festivals

Der 25. Festivaljahrgang und seine grafische Konzeption sollten im Zeichen der Feierlichkeiten anlässlich des Jubiläumsjahrgangs stehen. Ebenso wie die Vorbereitungen und das abschließende Format beeinflusste die Corona-Lage auch die Art der Präsentation des Festivals und den Umfang der Medienkampagne. Das Festival hat sich somit auch in diesem Bereich angepasst. Zum Motto des 25. Jahrgangs wurde „alles gute“, das aus einer gewissen Vogelperspektive die Verbindung von Festlichkeit, Optimismus und Hoffnung auf bessere Zeiten, aber auch leichte Ironie enthält. Das gewählte Motto wurde traditionell zur Ausgangsvorlage für das grafische Konzept von Mikuláš Macháček und seinem Studio zetzetz, der durch seine eigenwillige Herangehensweise bereits seit 2010 den visuellen Stil des Festivals prägt. Zum wichtigsten grafischen Element wurde schwarze Seife auf dem Hintergrund der großen Zahl 25, die nur aus einer Seifenblase gemacht zu sein scheint. Von diesen Bläschen waren auch weitere Motive oder Titelfotografien „gezeichnet“. Das Visual des Festivals verwies somit in lockerer Art auf den Jubiläumsjahrgang, widerspiegelte jedoch deutlich auch die außergewöhnliche Zeit im Zeichen von gegen die Pandemie gerichteten Maßnahmen.

Die Medienkampagne und die Produktion von Präsentationsmaterial musste ebenfalls deutlich eingeschränkt werden. Einige Monate vor dem Festival, wo die Vorbereitung und die Kampagne selbst läuft, war es immer noch nicht klar, ob das Festival überhaupt stattfinden würde bzw. in welcher Form. Deshalb war es nicht möglich, die Medienkampagne im üblichen Umfang zu planen, obwohl man ursprünglich geplant hatte, den Jubiläumsjahrgang noch stärker zu präsentieren. Nach der endgültigen Entscheidung bezüglich der digitalen Form des Festivaljahrgangs haben wir also im Rahmen der Informationskampagne vor allem die sozialen Netzwerke, die Webseiten

und eine Online-Kampagne genutzt, ergänzt um das rein symbolische Kleben von Plakaten. Verständlicherweise betraf die Beschränkung deutlich auch die Druckerzeugnisse und das Merchandising. Das Programmheftchen stand in digitaler Form zur Verfügung, der Programmkatalog wurde verkürzt, er wurde in geringerer Auflage herausgegeben. Auch die Zusammenarbeit mit den Medienpartnern wurde zwangsweise deutlich heruntergeschraubt. Obwohl wir auch wieder das Tschechische Fernsehen als Medienpartner gewinnen konnten, mussten wir diesmal von einer Zusammenarbeit Abstand nehmen, weil bezüglich der Durchführung des 25. Jahrgangs in der Zeit der Vorbereitungen der Spot-Kampagne Unsicherheiten herrschten, auch wären wir nicht in der Lage gewesen, die Reziprozitätsbedingungen zu wahren. Wie machten also wenigstens von einer weniger umfangreichen Zusammenarbeit mit ausgewählten Rundfunkstationen und Printmedien Gebrauch. Und es hat uns sehr gefreut und angenehm überrascht, dass der Festivaljahrgang, auch wenn er nur online stattfand, nicht nur bei der normalen Öffentlichkeit, sondern auch seitens der Journalisten und einer ganzen Reihe von Medien auf großes Interesse stieß, die im Vorfeld darüber informierten oder anschließend Rezensionen veröffentlichten – Dazu gehören insbesondere das Tschechische Fernsehen, der Tschechische Rundfunk, die Zeitungen Lidové noviny, Právo, Deník, Divadelní noviny, aktuálně.cz, iHNed.cz, Revolver Revue und viele andere.

Umgesetzter Medienplan

Werbung im Rundfunk

Radio 1

- Spotkampagne 25. - 30.11.
- 20 Annoncen, 30 sec.
- Kulturservice 1. – 9.12.

Radio Spin

- Spotkampagne 2. – 20.11.
- 45 Annoncen, 30 sec.

Werbung in Printmedien

Echo24

- Gesamtstaatliche Kampagne 31.10. – 14.11.
- 2 x ganzseitiges Inserat in gedruckter und digitaler Form
- Anführen des Logos der Generalpartner

Internet-Werbung

Online-Bannerkampagne

- über die Agentur Digital A.D.
- Kampagne 23. 11. – 13. 12.
- 10.000 Banner in unterschiedlichen Formaten auf den am meisten verwendeten Informationsservern (idnes.cz, denik.cz, aktualne.cz, csfd.cz,) – bis zu 60 Tausend Einblendungen täglich

Echo24.cz

- Kampagne 20.11. – 9.12.
- Banner 480 x 300 px

radio1.cz

- Kampagne 20.11. – 9.12.
- Banner 1220 x 365 px mit Link zu www.theater.cz
- Veröffentlichung eines PR-Artikels

Programmmaterial zum Festival

Programmhefte

- Digitale Version
- Vertrieb per E-Mail, zum Download zur Verfügung auf den Festival-Webseiten
- Anführen der Logos der Generalpartner, Institutionen und Medienpartner

Programmbroschüren

- Auflage 200 Stück, Format 195 x 260 mm
- Vertrieb: an die Festivalpartner, den kooperierenden Institutionen (Botschaften, Österreichisches Kulturforum, Goethe-Institut...), Gastensembles u. ä.
- Grußadresse des Ministeriums für Kultur und des Deutsch-Tschechischen Zukunftsfonds, Anführen der Schirmherrschaft der Hauptstadt Prag
- Anführen der Logos der Generalpartner, Institutionen und Medienpartner

Sonstige Formen der Präsentation

Festival-Webseiten www.theater.cz

- Besucherzahlen: fast 30.000 einzigartige Zugriffe für 2020
- Anführen der Logos aller Partner, der Medienpartner und Institutionen unter Verweis auf ihre Internetseiten

Präsentation auf [facebook.com](https://www.facebook.com)

- Eigene Seite mit fast 2.000 Followern - www.facebook.com/www.theater.cz
- Intensive Kommunikation und Präsentation – Programm, Partner, Festivalgäste, Artikel über das Festival, Online-Gespräche mit den Theatermachern

reklama

25. Pražský divadelní festival německého jazyka Prager Theaterfestival deutscher Sprache

25. Pražský divadelní festival německého jazyka Prager Theaterfestival deutscher Sprache

Finanční zpráva 2020

Festival připravil na přelomu roku 2019 a 2020 tradičně vyrovnaný rozpočet, založený na vícezdrojovém financování a ve výši běžného festivalového ročníku. Již v jarních měsících po vypuknutí pandemie a za velké nejistoty přistoupil festival k úsporným opatřením, např. k omezení mzdových nákladů na 70%, později 80%. Také přestal vyvíjet úsilí k získání každoročních příspěvků od sponzorů a donátorů ze soukromé sféry, neboť nemohl zaručit, že se festival uskuteční za běžných podmínek a s možností náležitých protiplnění. Festival tak hospodařil s víceletým grantem hlavního města Prahy, dotací Ministerstva kultury a příspěvky od Česko-německého fondu budoucnosti a Goethe-Institutu, k tomu získal menší dar nově od Nadace Charty 77.

Finální digitální podoba festivalu byla pochopitelně podstatně úspornější než klasická verze festivalu. Honoráře za streamování záznamů inscenací byly sice poměrně vysoké, přesto však nižší než běžné honoráře. Výrazné úspory ale představovaly především nevynaložené náklady na ubytování, dopravu a transport dekorací, diety, pronájem, video, audio a další techniky, úpravy dekorací apod. I když on-line forma festivalu vyžaduje zase jiné náklady (technické řešení streamování, časování titulků, ...), dosáhly celkové výdaje na její realizaci zhruba třetiny výše celkových výdajů běžného ročníku, tj. cca 200 tisíc eur (klasická varianta festivalu obnáší náklady ve výši 600 – 650 tisíc eur).

On-line festivalový ročník byl neprověřeným náhradním řešením, když se nemohl uskutečnit festival tradiční. Ještě v průběhu října a listopadu se neustále měnila a vyvíjela jeho podoba a taktéž se nedal absolutně odhadnout zájem diváků o tuto dosud nevyzkoušenou digitální verzi festivalu. Chtěli jsme proto, aby festivalové produkce byly co nejdostupnější – tedy aby bylo jejich spuštění co nejsnadnější a co nejdéle přístupné a ideálně zdarma. Díky vstřícnosti generálních partnerů a jejich mimořádné úpravě dotačních pravidel nám bylo umožněno nabídnout zájemcům festivalové inscenace zcela zdarma. Zcela evidentně to přispělo k nad očekávání velkému ohlasu, kdy festivalové produkce zhlédlo na devět tisíc diváků nejen z České republiky, což považujeme za velký úspěch a jsme velice rádi za mimořádný divácký zájem a také jsme velice vděční za vstřícnost našich partnerů.

Festival i s takto omezenými finančními zdroji zvládl uspořádat adekvátní náhradu klasického festivalového ročníku, a navíc určitou část dotací bude vracet do veřejných rozpočtů. Samozřejmě také stále platí, že spolek THEATER.cz dlouhodobě hospodaří bez bankovních či jiných úvěrů, nemá žádné nevypořádané závazky vůči státním či jiným institucím a neneviduje žádné nesplacené závazky vůči dodavatelům ani jiným organizacím.

Finanzbericht 2020

Das Festival hat an der Wende der Jahre 2019 und 2020 traditionell einen ausgeglichenen Haushalt vorbereitet, der auf einer Finanzierung aus mehreren Quellen und in der Höhe eines normalen Festivaljahrgangs basiert. Bereits in den Frühjahrsmonaten nach Ausbruch der Pandemie und mit viel Unsicherheit machte sich

das Festival dann an Sparmaßnahmen heran, z. B. eine Beschränkung der Lohnkosten auf 70 %, später auf 80 %. Auch bemühte man sich nicht mehr so stark auf die Gewinnung alljährlicher Beiträge von Sponsoren oder Mäzenen aus der privaten Sphäre, denn man konnte nicht sicherstellen, dass das Festival unter den üblichen Bedingungen würde laufen können und man eine entsprechende Gegenleistung erbringen könnte. Das Festival wirtschaftete so mit Vier-Jahres-Fördermitteln der Hauptstadt Prag, einer Subvention des Ministeriums für Kultur und Beiträgen des Deutsch-Tschechischen Zukunftsfonds und des Goethe-Instituts, außerdem erhielt es neu eine kleinere Spende von der Stiftung Nadace Charty 77.

Die endgültige digitale Form des Festivals war selbstverständlich deutlich sparsamer als die klassische Version des Festivals. Die Honorare für das Streaming der Aufzeichnungen der Inszenierungen waren zwar recht hoch, aber trotzdem niedriger als die üblichen Honorare. Deutliche Einsparungen aber bedeuteten vor allem die nicht verauslagten Kosten für Unterbringung, Beförderung und Transport der Dekorationen, Diäten, Miete, Video, Audio und weitere Technik, Anpassung der Dekorationen u. ä. Auch wenn die Online-Form des Festivals wieder andere Kosten hervorbringt (technische Lösung für das Streaming, Untertitelung etc.), erreichten die Gesamtausgaben zur Durchführung etwa ein Drittel der Gesamtkosten eines üblichen Jahrgangs, d. h. ca. 200 Tausend Euro (eine klassische Variante des Festivals bringt Kosten in Höhe von 600 – 650 Tausend Euro hervor).

Der Online-Festivaljahrgang war eine nicht erprobte Ersatzlösung, wenn das traditionelle Festival schon nicht stattfinden konnte. Noch im Laufe des Oktobers und des Novembers änderte und entwickelte sich die Form des Festivals ständig, außerdem war das Zuschauerinteresse bei dieser bisher nicht erprobten digitalen Form des Festivals absolut nicht abzuschätzen. Wir wollten deshalb, dass die Festivalproduktionen möglichst breit zugänglich waren – also damit man sie möglichst einfach starten und so lange wie möglich zugänglich machen konnte, idealerweise kostenlos. Dank des Entgegenkommens der Generalpartner und ihrer außerordentlichen Regelung der Drittmittel wurde es uns ermöglicht, Interessenten die Festivalinszenierungen völlig kostenlos anzubieten. Ganz sicher trug dies zu dem großen Echo bei, das die Erwartungen deutlich überstieg und wo die Festivalproduktionen von an die neuntausend Zuschauer nicht nur aus der Tschechischen Republik angeschaut wurden, was wir als großen Erfolg sehen, wir freuen uns sehr über dieses außerordentliche Zuschauerinteresse und sind für das Entgegenkommen unserer Partner sehr dankbar. Das Festival konnte auch mit den so begrenzten finanziellen Mitteln einen adäquaten Ersatz für den klassischen Festivaljahrgang bieten, darüber hinaus wird es einen gewissen Teil der Subventionen wieder an den öffentlichen Haushalt zurückführen. Selbstverständlich gilt auch weiterhin, dass der Verein THEATER.cz langfristig ohne Bankkredite und andere Kredite wirtschaftet, keine Schulden gegenüber staatlichen bzw. anderen Institutionen hat und nicht über unbeglichene Verbindlichkeiten gegenüber Lieferanten und anderen Organisationen verfügt.

25. Pražský divadelní festival německého jazyka
25. Prager Theaterfestival deutscher Sprache
1. — 9. 12. 2020

Pořadatel / Veranstalter: THEATER.cz, z.s.

Ředitelka / Direktorin: Jitka Jílková

Manažer festivalu, PR / Festivalmanager, PR: Milan Neubauer

Dramaturgie festivalu / Dramaturgie des Festivals: Petr Štědroň, Jitka Jílková

Spolupráce / Mitrarbeit: Emil Rothermel, Amálie Bulandrová

Grafická koncepce / Graphisches Konzept: Mikuláš Macháček, Kateřina Baránková
(zetzetz)

Koordinace překladů a titulků / Koordination der Übersetzungen und Übertitelungen:
Štěpánka Kudrnáčová

Překlady divadelních her / Übersetzungen der Theaterstücke: Jitka Jílková, Silke Klein,
Markéta Kliková, Štěpánka Kudrnáčová, Michaela Řeřichová, Kateřina Sitařová, Marie
Voslářová

Časování titulků / Untertitel-Timing: Lenka Karaka, Zuzana Schwarzová

Streamovací služby / Stream-Dienstleistungen: Vojtěch Filčev

Video: Michaela Nováková

© 2020 THEATER.cz, z.s.

Karlovo náměstí 28, 120 00 CZ – Praha 2

Tel.: +420 222 232 302

e-mail: office@theater.cz

www.facebook.com/theater.cz

www.theater.cz

25. Pražský divadelní festival německého jazyka Prager Theaterfestival deutscher Sprache

Generální partneři Generalpartner

MINISTERSTVO
KULTURY

Festival získal
víceletý grant
na rok 2020
ve výši
3 750 000 Kč

GOETHE
INSTITUT

Mediální partneři Medienpartner

Echo24.cz